

του Κώστα Ντάσκα

Το κείμενο γράφεται με αφορμή κάποιες τοποθετήσεις συντρόφων πάνω στο θέμα της συμπόρευσης και η αντίθεση, εκτός των άλλων, με τους 'πατριώτες' με τόνο σαφώς απαξιωτικό, ως επιχείρημα εναντίον της συνεργασίας.

Αυτό που θέλω να σχολιάσω είναι η χρήση κάποιων λέξεων όπως πατρίδα και πατριώτης. Η Ελλάδα δεν είναι η μοναδική χώρα στην οποία υπάρχει καπηλεία και διαστροφή του νοήματος των λέξεων. Στην Ελλάδα μετά το Β Παγκόσμιο και τον Εμφύλιο πόλεμο συνέβη οι συνεργάτες των κατακτητών Γερμανών να παραμείνουν αλώβητοι και μάλιστα να ηγηθούν του κράτους και του οικονομικού κατεστημένου. Αντιθέτως αυτοί οι οποίοι πολέμησαν για την απελευθέρωση της πατρίδας στιγματίστηκαν από τους νικητές του Εμφυλίου με τη ρετσινιά του προδότη, εαμοβούλγαρου κλπ. Γνωστά πράγματα. Απέναντι στην καθημερινή καταπίεση που δέχονταν, ανέπτυξαν για λόγους αξιοπρέπειας και ενστικτώδους αντίδρασης την εξής συλλογιστική: Αν είστε εσείς οι πατριώτες τότε εμείς είμαστε αυτοί που θα χαλάμε την όμορφη επίπλαστη εικόνα της εθνικής ενότητας, οι μη πατριώτες, αυτοί που δεν πέφτουν στην παγίδα της εθνικής ενότητας γιατί οι προλετάριοι δεν έχουν πατρίδα. Δε θα πάμε να πολεμήσουμε στην Κορέα επειδή το ζητά η πατρίδα ούτε θα υπογράψουμε ατιμωτικές δηλώσεις στο όνομα αυτής της εκτρωματικής πατρίδας σας.

Η αντίδραση του κεφαλαίου και της δεξιάς απέναντι στην κρίση: Κεφάλαια φεύγουν και τα βρίσκουμε με χίλια ζόρια στις λίστες Λαγκάρντ, η χρεωκοπία των τραπεζών μετακυλήθηκε στο ελληνικό κράτος, τα αποθέματα των ταμείων των εργαζομένων κουρεύτηκαν για να μείνουν αλώβητα τα ξένα funds. Η αντίδραση του κεφαλαίου και της δεξιάς απέναντι στην προοπτική αλλαγής της κυβέρνησης και αντικατάστασής της από κάτι ελάχιστα πιο φιλολαϊκό και λίγο λιγότερο ελέγξιμο από αυτούς όπως ο ΣΥΡΙΖΑ είναι κι αυτή χαρακτηριστική του αληθινού τους πατριωτισμού. Απειλούν από τηλεοράσεως ότι θα βγάλουν τα λεφτά τους έξω, θα μετοικήσουν σε ευρωπαϊκές χώρες, κινδυνολογούν ότι θα

διαλυθεί το κράτος, οι δανειστές θα δυσανεστηθούν κλπ.

Απόσπασμα του λόγου του Άρη Βελουχιώτη στη Λαμία:

«Μας κατηγορούν ότι θέμε να καταργήσουμε τα σύνορα και να διαλύσουμε το κράτος. Μα το κράτος εμείς το φτιάχνουμε σήμερα, γιατί δεν υπήρξε, μια που αυτοί οι ίδιοι το είχαν διαλύσει. Ποιος είναι λοιπόν πατριώτης; Αυτοί ή εμείς; Το κεφάλαιο δεν έχει πατρίδα και τρέχει να βρει κέρδη σ' όποια χώρα υπάρχουνε τέτοια. Γι' αυτό δε νοιάζεται κι ούτε συγκινείται με την ύπαρξη των συνόρων και του κράτους.

Ενώ εμείς, το μόνο πού διαθέτουμε, είναι οι καλύβες μας και τα πεζούλια μας. Αυτά αντίθετα από το κεφάλαιο που τρέχει, οπού βρει κέρδη, δε μπορούν να κινηθούν και παραμένουν μέσα στη χώρα που κατοικούμε.

Ποιος, λοιπόν, μπορεί να ενδιαφερθεί καλύτερα για την πατρίδα του; Αυτοί που ξεπορτίζουν τα κεφάλαια τους από τη χώρα μας ή εμείς που παραμένουμε με τα πεζούλια μας εδώ;»

Την ίδια στιγμή ξεθάβουν την πιο αντιδραστική ρητορική βγαλμένη κατευθείαν από τα χρόνια των μετεμφυλιακών διώξεων και της Μακρονήσου.

Το γάντι πρέπει να σηκωθεί. Η απάντηση δε μπορεί να είναι ίδια με εκείνη την εποχή γιατί τότε ήταν ακριβώς μετά από έναν εμφύλιο στον οποίο η αριστερά είχε ηττηθεί. Δεν υπήρχε δημόσιος διάλογος μέσα στα κρατητήρια και τα εκτελεστικά αποσπάσματα και τα στρατοδικεία. Η αξιοπρεπής στάση και το προσωπικό βίωμα εκείνων των ανθρώπων ανήκε σε εκείνη την εποχή και δε μπορεί να αντιγραφεί εν είδει copy paste. Και εν τέλει ακόμα και μπροστά σε στρατοδικεία και εκτελεστικά αποσπάσματα, όταν δόθηκε η ευκαιρία να αρθρωθεί ολοκληρωμένος λόγος, ο Μπελογιάννης αντέστρεψε το ερώτημα. Απέδειξε με σθένος ότι οι κατηγοροί θα έπρεπε να είναι οι κατηγορούμενοι και ότι οι αληθινοί πατριώτες ήταν αυτοί που δικάζονταν από τους δήθεν εθνικόφρονες.

Στα καθ' ημάς, αν υπάρχει κάτι που ξεχωρίζει την ΑΝΤΑΡΣΥΑ με μεγάλη ενάργεια σε σχέση με το ΣΥΡΙΖΑ είναι η ανάλυση για τον ιμπεριαλισμό. Ενώ βλέπουμε να υπόσχεται ότι θα έρθει σε ρήξη με συμφέροντα εντός της χώρας, δεν κάνει το ίδιο για την ΕΕ. Κι αυτό γιατί, κατά τη γνώμη μου, θεωρεί ότι θα αξιοποιήσει από τα πάνω όμως, τις αντιθέσεις του ευρωπαϊκού και αμερικάνικου κεφαλαίου με τη λούμπεν μεγαλοαστική τάξη των κλεπτοκρατών στην Ελλάδα.

Αυτό το λάθος γνωρίζουμε όλοι τα αδιέξοδα στα οποία θα οδηγήσει γι' αυτό και στρατευόμαστε στην υπόθεση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Αυτή μας όμως η στάση πρέπει να καταλάβουμε ότι έχει σαν συνέπεια να υπερασπιζόμαστε τη θέση ότι ο ελληνικός λαός πρέπει να ξεφύγει από τη λογική της εξάρτησης στην οποία έχει μπει σε αυτή τη φάση της αναδίπλωσης του ελληνικού καπιταλισμού από μεγάλη βαλκανική δύναμη όπως προσπάθησε να κάνει τις δεκαετίες 1990 και 2000. Σχηματικά αν τα ΜΜΕ και οι κομματικοί μηχανισμοί πουλάνε τρομοκρατία ως προς τους δανειστές και την εξάρτησή μας από τις διαθέσεις τους, η απάντηση είναι ότι ο ελληνικός λαός δε χρειάζεται ούτε καλύτερους διαπραγματευτές, ούτε τους παλιούς προστάτες αλλά πρέπει να πάρει την πατρίδα του στα χέρια του.

Προϋπόθεση για την μάχη ενάντια στο διεθνή καπιταλισμό που έχει σαφώς τη μορφή του ιμπεριαλισμού είναι η πραγμάτωση της εθνικής ανεξαρτησίας. Αυτό δε μπαίνει στη λογική των σταδίων και της υπεράσπισης μιας μεγάλης σοσιαλιστικής πατρίδας η οποία βάλλεται από παντού, όπως γινόταν τις δεκαετίες του σταλινισμού στην ΕΣΣΔ. Αν και κανείς δε μπορεί να αμφισβητήσει τη χρησιμότητα του Μεγάλου Πατριωτικού Αντιφασιστικού Πολέμου στην υπόθεση της χειραφέτησης των λαών.

Αν δε θέλουμε να κάνουμε το λάθος να αναζητούμε μια άλλη εργατική τάξη που να ταυτίζεται με τις ιδέες μας, αλλά αγαπάμε το λαό, είμαστε κομμάτι του, μπαίνουμε μέσα του και τον οδηγούμε.

Πατρίδα για το λαό δεν ήταν το κυνήγι των Αλβανών και η θρησκοληψία. Ήταν συγκεκριμένα τα συμφέροντα και η ιδεολογία που πολέμησαν για να διαστρεβλώσουν κι αυτή την έννοια. Η πατρίδα υπάρχει στη λαϊκή συνείδηση και το νόημα που παίρνει κάθε φορά εξαρτάται από το ιστορικό πλαίσιο και την ιδεολογική διαπάλη. Η πατρίδα μας χωράει και ανθρώπους άλλης εθνικότητας ή χρώματος γιατί ταυτίζεται με τις δικές μας αρχές που είναι η κοινωνική αλληλεγγύη, δικαιοσύνη και αξιοπρέπεια. Δε χωράει εκμεταλλευτές και προδότες του λαού.

Αν θέλουμε να διεκδικήσουμε κάτι παραπάνω από μια φωνή διαμαρτυρίας πρέπει να μιλήσουμε τη γλώσσα των αληθινών ανθρώπων που μένουν σε αυτή τη χώρα. Αν θέλουμε να διεκδικήσουμε τα μέσα παραγωγής από τους καπιταλιστές πρέπει να διεκδικήσουμε τα πάντα σε αυτή τη χώρα. Συνεπώς πρέπει να διεκδικήσουμε και τις λέξεις.

Κώστας Ντάσκας, ΤΕ Ανατολικής Αττικής ΑΝΤΑΡΣΥΑ

antarsya.gr